

værende Ordførers Begne, skal jeg ikke videre komme ind paa. De Tal, som han anførte, tror jeg nok ere de rigtige, men de modstige ikke i mindste Maade de Tal, jeg har anført tidligere; jeg er jo ogsaa gaaet ud fra, at Udgifterne i de senere Aar ere stegne i forholdsvis stærkere Grad, men desuagtet kom jeg, som bekendt, til det Resultat, at Status ikke nu er værre end for nogle Aar siden.

Naar jeg i Dag har forlangt Ordet, forinden 3dje Behandling af det foreliggende Lovforslag her i Tinget er sluttet, saa er det paa Grund af, at jeg, som det høje Ting vil erindre, ved 2den Behandling i Anledning af en Forhandling, der førtes mellem det ærede 8de Medlem for 2den Kredts (B. Gunn) og de to højtærede Mini- stre, Indenrigsministeren og Krigsministeren, fandt Grund til at udtale, at jeg forbeholdt mig min endelige Stilling ved Sagens 3dje Behandling, naar Sagen kom til at foreligge til endelig Vedtagelse her i Tinget. Den højtærede Indenrigsminister lod til at blive særlig forbavset over denne min Udtalelse, ja, han htrede endogsaa, at han aldrig havde været saa forbavset over nogen tidligere Ud- talelse her i Rigsdagen i saa høj Grad som over denne, idet han nemlig lagde en Betyd- ning i disse Ord, forekommer det mig, som om jeg havde sagt eller villet antyde, at jeg nok kunde gaa med til et Jærnbaneanlæg, som jeg i det hele taget vilde finde forsvar- ligt og nyttigt for den paagældende Egn, men at jeg vilde have Betænkelse ved at gaa ind paa et saadant, naar dette tillige kunde være til Nytte for Landets Forsvar. Hvis den højtærede Indenrigsminister har opfattet mig saaledes, saa er det en stor Misfor- staelse. Den ærede Minister kan være sikker paa, at alt, hvad der efter mit Skøn er nyttigt og tjenligt til Landets Forsvar, og alt, hvad der efter mit Skøn kan bidrage til at fremme og værne om Landets Selvstæn- dighed, skal vissevis ikke savne min Stemme; men det turde paa den anden Side ikke heller være ubekendt, at jeg opfatter ikke de mili- tære Foranstaltninger, som den højtærede Krigsminister er Leder af, som Led i Lan- dets Forsvar. Tværtimod, jeg nærer en al- vorlig Frygt for, at de i Stedet for at bi- drage til at værne om vort Land, indeholde den største Fare for vor Selvstændighed. Naar jeg nu, som det høje Ting vil erindre, sidst udtalte min Betænkelse ved at gaa med til en Bevilling paa $2\frac{1}{4}$ Million Kr. til en 4 Mil lang Jærnbane i en Egn, hvor intet Punkt har synderlig mere end 2 Mil til den nærmeste Jærnbane, medens man i

den Provins, jeg er fra, Sylland, indskræn- ker sig til at give f. Eks. 100,000 Kr., eller $\frac{1}{22}$ af, hvad her forlanges, til en Jærnbane, der er længere og langt mere nødvendig for den paagældende Egn end den anden, saa er det dog saare naturligt, at disse Betænke- ligheder forregedes, naar jeg havde faaet det Indtryk af Forhandlingerne, at det særlig er Krigsministeren, der har haft Hovedind- flydelsen paa Banens Retning, og jeg tror, at jeg var berettiget til at udtale denne Op- fattelse ifølge de faldne Udtalelser. Jeg maa maasse med Formandens Tilladelse oplæse nogle ganske korte Udtalelser, der fremkom ved Sagens 2den Behandling.

Den højtærede Indenrigsminister sagde f. Eks. blandt andet følgende: „Der forelægges ikke noget som helst For- slag om Jærnbaneanlæg her i Landet, uden at Krigsministeren har haft Lejlighed til at høre sig derom, og jeg tror aldrig, der er kommet noget Jærnbaneanlæg frem, uden at Krigsministeren har sagt, at han kunde gaa ind paa det. Her er Forholdet ganske simpelt det, at første Gang Krigsministeren blev hørt om det — det er ikke saa faa Aar siden — erklærede han, at han foretrak Vinen øst om Tissø med en Udmunding, ikke saa langt henne som ved Mørkøv, men ved Syderup, og senere har Krigsministeren to Gange erklæret ikke at have noget imod den her foresatte Linie. Havde Krigsmini- steren ikke afgivet denne Erklæring, var Vinen ikke bleven optaget i Lovforslaget.“ — Denne Udtalelse findes i Landstingstidenden Sp. 702.

Jeg maatte maasse tillade mig at oplæse en anden Bemærkning, som findes Sp. 734. Krigsministeren siger der: „Det Alternativ, som Slagelse—Syderup- Banen havde at kæmpe mod, var Sla- gelse—Mørkøv, men den, erklærede Militær- etaten, var aldeles ubrugelig, den kunde ikke gaa; kunde man ikke føre længere fra Roskilde vestpaa end til Mørkøv, brød man sig ikke om den, derfor holdt man paa Syderupbanen, og Mørkøvbanelen gik i sin Moder igen.“ Og endvidere udtalte Krigs- ministeren — Sp. 735 — at efterat der var bleven Tale om at føre Banen i Kraa Ret- ning imod Kallundborg, saa „blev Spørgs- maalet: Kan man fra et militært Stand- punkt bruge Børslevbanen Vest om Tissø eller ikke? Kunde man ikke bruge den, havde den ingen Betydning for os; vi have min ærede Kollegas Ord for, at hvis Krigsmini- steren havde bestemt sagt, at den ikke kunde bruges, var Forslaget ikke blevet forelagt.“ Endelig udtalte Krigsministeren: „Hvis